

følte ved Synet af den flyvende Skyhimmel og de svajende Trætoppe. Hans Muskler svulmede, Blodet fik Fart. Det var, som om Naturen umiddelbart skænkede ham af sin Kraft.

Naar han da tænkte tilbage paa, hvad der havde holdt ham vaagen om Natten, og hvorledes han havde syntes ikke at kunne faa Fred i sin Sjæl, før han havde udgrundet Verdensgaaden, maatte han næsten smile. I disse Øjeblikke, mens Eftertanken endnu blundede, og før Dagens mange Smaafortrædeligheder havde faaet Lov til at plumre hans Sind, aabnede han sig atter tillidsfuldt for Verden og dens naturlige Tilløkkelser. Alt dunkelt og tvivlsomt i Tilværelsen blev ham i en saadan Morgentime saa betydningsløst i Sammenligning med det ubestridelige Faktum, at han sad her ung og sund i sin egen Vogn, paa Vej til sin Kæreste for at indvie Dagen med et Kys paa hendes søde Mund. Han priste den Gud, han knap nok længer troede paa, lovede Livet med dets Lyst og Sorg og Møje, der altsammen syntes ham Tak værd, hvortil det saa end førte. Hvorfor da gruble? Selvgjorte Plager var Fandens Værk. Det var i Grunden blot farisæisk Selvophøjelse ikke at ville lade sig nøje med de Bekymringer, Livskampen skabte. Om to og en halv Maaned skulde hans Bryllup staa. Den 20. Maj, Ingers Fødselsdag, skulde han hjemføre hende som blomstersmykket Brud, og hans triste Ensomhedsaar var endte!

Det var hans Hensigt denne Dag at aflægge et Besøg, der længe havde optaget ham. Blandt de Engskifter, der vilde blive berørt af hans Strømregulering, var der ogsaa et Par, der tilhørte Præstegaarden i Borup, og det var hertil, han i den Anledning agtede sig hen. Han havde